

— Белкимъ побѣдителтъ на халатниците има право на гласъ.... Най добритъ отъ тѣхъ са удивлявагъ защо азъ влизамъ.... Виждате че у менъ всичко има и чинтъ, и Георгий на синята.... Значи на мене и да пѣхамъ нѣма защо.... Остави на другитъ да получатъ каквото слѣдува. Отъ тѣзи точка и глѣдатъ на дѣлото. А за това, което душата боли, че руското дѣло се губи, никой и не мисли. Лошо.... Ний сме неспособенъ, безпорядоченъ народъ.... До всичко ний дохождаме съ цѣната на погрѣшкитъ, на разочарованията, а като изминатъ нѣколко години, старитъ уроци забравени.... За насъ пегорията не дава примѣри и указания..... Ний на нищо не искаме да са научимъ и всичко забравяме.... Мжка.... Бѣлкимъ така работа са върши.... А всичката бѣда е отъ кабинетнитъ стратеги....

Прѣзъ времето на втората Плъвня, Скобелевъ вече става командиръ на голѣмъ кавалерийски отрядъ.... Цѣлъ този день той са бле отпрѣдъ, въ стрѣлкова цѣпь, ту въодушевляющецъ солдатитъ, ту поддържающецъ слабитъ флангове.... Венчкийтъ този день, никой го не видѣ да отпочива. Той не оставяше сѣдлото даже въ время на пѣхотнийтъ бой, като служаше за прѣкрасна цѣль (нишанъ) на турскитъ стрѣлци. Два коня подъ него убити, третийтъ раненъ.... Той лично води въ атака ротитъ, командува съ еотнята казаки. Наконецъ, когато са почнуваше отетѣвление, той слиза отъ сѣдлото, туря саблята въ ножницата като самъ прѣглѣдваше отходящата назадъ цѣпь. Не е ли странно че на завоевателтъ на Фергана, Хива, на чловѣкътъ вече съ грамадна военна кариера, отзадъ са приходя въ даденний случай да бжде не ръководителъ на бойтъ, а една отъ изпълнителнитъ единици именно въ таквазъ обстановка, гдѣто неговитъ способности, освѣнь личната дързость и ненуждни бѣхх. Като второстепененъ изпълнител, той часто губяше венчкитъ си боеви таланти. Невъзможно е, като виждашь погрѣшкитъ на другитъ, все пакъ усърдно да имъ служишь, невъзможно е да изпълнишь программата, несъстоятелността на която знаешь прѣдъ очитъ си.... Това между прочемъ, подаде поводъ на единъ отъ най добритъ генерали, да характеризира Скобелева повече остроумно, отъ колкото вѣрно.

— Като подчиненъ, азъ бихъ го отпразилъ назадъ; но ако да ма почитали бѣхх, при кого азъ самъ искамъ да отидѣ въ подчиненитъ, азъ бихъ казалъ, при Скобелева.

Неговтъ талантъ са развиваше въ пленъ блясъкъ